

Az Antikvár Kft. tulajdonosai az 1990-es évek elején, balról jobbra Szakolczai Sándorné, Nagy Ferencné, Draskóczy Gáborné és Novák Attiláné (Magántulajdonban)

kínálták az olcsó könyveket. E tényezők hatására fokozatosan visszaesett az antikvárium (és más könyvesbolt) forgalma. Ehhez járult még a 2008/2009-ben kialakuló gazdasági és pénzügyi válság, minek következtében a dolgozók létszámát a felére kellett csökkenteni. Így 2010-től 2020-ig két fő vitte a bolt ügyeit. 2020-ban tulajdonosváltás történt, s az új tulajdonos, átgondolván lehetőségeit, a régmúlt idők könyvei közé/mellé egy kávézót álmódott. Ebből az újraálmódott párosításból jött létre e különös kávézó, az *Antik Art Café!*¹¹

Az Antik Art Café (Hideg Ágnes felvétele)

Hideg Ágnes

Honismereti barangolások festőecsettel

„Levy – Bihari Puhl Levente (Székesfehérvár, 1957. december 29.) Jánosházán (Vas megye) élő kortárs, magyar képzőművész, festő, gondolkodó. Előtte azonban 60 évig Siófokon lakott, és ott festett 1977 óta.

A művészetek, különösen a képzőművészet eszmélésétől fogva érdekelték, izgatták nyilatkozó értelmét. 1979-ben felvételizett a Képzőművészeti Főiskolára, de nem vették fel. Ekkor azonban már tudta, hogy élethivatásként választja a képzőművészetet. Elkezdett festészetet, anatómiát, modellrajzot tanulni. Több képzőművész körben dolgozott, és otthonában rendezett be önképző műhelyt. A festészet alapjait, a modellrajzot, az anatómiát Daday Kálmán

11 Szakolczai Sándorné boltvezető szóbeli közlése nyomán.

festőművésznél, Rudnay Gyula tanítványánál tanulta. Daday Muzsinszky Nagy Endrével az 1955-től működő Siófoki Képzőművészeti Szabadiskola alapítója, művésztanára volt. Mesterének tekintti Wessely Tibor művész-pedagógust, a Képcsarnok Vállalat egykori művészeti mentorát. Ő vezette be a klasszikus festészet rejtelseibe – melyet mindig is keresett és el akart sajátítani.

1980-tól az ARTEX-nél dolgozott. Ez jó iskola volt arra, hogy megtanulja a klasszikus festészet alapjait és mesterfogásait. Ekkortól rendszeres megrendelésekhez jutott: a nagyközönség ízlését kielégítő zsánerképeket és tájképeket kellett festenie. Ezeket a képeket külföldi műkereskedők rendelték, s így festményei eljutottak az USA-ba, Kanadába, Angliába, Franciaországba, Japánba, Ausztráliába.

1990-ben társaival megalapította a MESSENGER Művészeti Alkotóközösséget. Ekkor kezdett el több társával csoportos kiállításokat is rendezni. Napjainkig több mint kétszáz egyéni és csoportos tárlata volt itthon és külföldön egyaránt.

Bihari Puhl Levente alkotás közben Döbröntén
(Bihari Ágota felvétele)

sokrétű munkásságát Siófokon, majd 2005-ben ugyanott megrendezte az első Levyntgard ki- és beállítását. 2007-re érett meg benne az a teljesen egyedi festészeti modor, stílus, melyben sikerült összefoglalnia addigi tudását és világlátását. Ez az analízáló és szintetizáló alkotási mód az, amit levyntgardnak nevez. Ennek lényegét számos még publikálatlan, illetve sajtó alatt lévő elméleti művészetfilozófiai írásában fogalmazta meg.

Jelenleg Jánosházán alakítja ki a Levyntgrad Művészeti Bázist, valamint lányával, Yndával (aki szintén festőművész) közösen a LevYnda Design – EIM Lakás- és Életkultúra bemutatótermeit.” (Vasvári Zoltán művelődéstörténész, néprajzkutató)

Munkásságom egyik jelentős területe a még meglévő, ill. pusztulófélben lévő Magyar Értékek ábrázolása, bemutatása a festészet nyelvén, amely jelenlegi hazánk területére korlátozódik, leginkább a Magyar Táj, és a Magyar – főleg – Népi Építészet megjelenéseire.

Mindkét terület közvetetten egyfajta értékmentés, hiszen felgyorsult világunkban nem csak az egyszerű házak tűnnek el, hanem akár még tájrészletek is. Ezek a természeti és épített értékek azonban a festészet átörökítő nyelvén bizonyosan fontosak és értékesek lehetnek. Ma, amikor mindenki fotózik, nyomkodják az okostelefonok képrögzítőit, egy tradicionális, évszázadokon átívelő mesterséggel, a festéssel próbálok utat törni ebben az információ-hegyeket lavinaként ömlesztő fényképi világban.

Festészetem nem a látvány pusztá lemásolása, hanem annak feldolgozása, mely hangulatokat, érzéseket, gondolatokat közöl az adott jelenség megörökítésével, átfogalmazásával, megkomponálásával, természetesen az adott lényeghez kötődően.

Tájfestészetem bizonyosan már gyermekkoromban alapozódott megféle, amikor Siófok-ról vonattal utaztuk át fél Magyarországot, újfahértói nagyszüleimhez, ahol viszont a népi élet ezernyi összetevője hatott rám. Az úton végig vonatablakra szorított tekintetemmel bámulva a tájat, a siófoki Balaton egyre modernebbé váló világából szivárogtam vissza egy letűnőben lévő, paraszti kor élményei közé. A Balatontól, és a Dunántúl elhagyott hegyeitől, dombjaitól Budapesten át érkezünk a Nagykunság–Hortobágy–Nyírség végeláthatatlan, tanyákkal teletűzdelt rónái közé, átszelve nagy Duna után a szőke Tiszát, majd a kiismerhetetlen Zagyvát, míg a Hortobágy és a Keleti-főcsatorna vashídján áthaladva eljutottunk a nyárikonyha mellett lévő eperfa árnyékának miliójébe.

Az évek során a táj kiszélesedett, beterítve egész országunkat, s így a 90-es évek elejétől bejártam szinte minden szegletét. Ekkor kezdtem küldetésnek érezni, hogy festészetem eszközeivel teremtem meg a Magyar Táj még meglévő, szelíd pátriájának világát. Külön festménysorozatok keletkeztek műtermemben Vas, Veszprém, Fejér, Tolna, Somogy Bács-Kiskun, Borsod-Abaúj megyékről, valamint kistérségekről, mint az Őrség, a Balaton, a Hortobágy, Tihany, a Duna, a Művészetek Völgye, illetve településekről: Jánosháza, Siófok, Töreki, Balatonföldvár, Balatongyörök, Badacsony, Csopak, Felsőnána, Dusnok, Baja, Tokaj, Újfahértó. Közben készülnek már a többi megyét bemutató – főként táj- – sorozatok is.

Építészetünk esetében egyre inkább azok felé a lakóházak felé vettem tekintetem, és próbálok jellegzetességeiket bemutatva megörökíteni, melyekben a vidék embere élt, s mára már romosan, az egykori zsbongó élet halvány mementőiként bukkannak fel országunkban mindenfelé. Kultúrtörténeti letétemények, egyfajta unikális ábrázolások ezek főként azért, mert XVIII. századi tetőcserepekre, deszkákra festem, s így szervesen kapcsolódnak a témákhoz.

Ezeket a házakat szerte az országban gyűjtöm, és így kerülnek aztán műtermembe, hogy festményeké válva szóljanak az utókor-nak. Muzeális értékük mellett más, igényes lakások, vidéki, nosztalgia-akat őrző és ápoló lakóházak belső tereinek falait is díszíthetik, kreatív ötleteket adva elhelyezésükhöz.

Földút Nyim határában (Olaj, fatábla, 70x90 cm)

Régi ház Barnagon (Olaj, XVIII. századi tetőcserép, 18,4x37,2 cm)

Eddigi gyűjtéseim főleg a Dunántúlra korlátozódtak, de természetesen szélesedik a skála, ahogy járom, kutatom kis országunkat.

Régi házak mellett megjelenik festézetem hagyományörző sorozati között a Magyar Vár és Magyar Borvidékek kollekciók is, valamint Árpád-kori templomok, romok, kolostorok, és egyéb szakrális épületek, szintén kőalapú festményhordozókon, mint pl. épületkerámia-lapok, lapos kőtáblák, tetőcserepek, téglák.

Bihari Puhl Levente

HÍREK

Kalonda és Hollókő közös öröksége. A hagyományörzés és az értékmegőrzés jegyében pályázatot nyert a magyarországi Hollókő és a Szlovákia Losonci járásában levő Kalonda községben működő civil szervezet. A kisprojekt alaphoz benyújtott *Közös örökség 2020* nevet viselő pályázatnak köszönhetően mindkét falu új népviseletre tehet szert. A kalondai Papp Andrea projektmenedzser, a Regionális Aktivitások Intézete Nógrádban elnöke elmondta, mivel a kalondai népviselet már szinte feledésbe merült, a pályázat segítségével szeretnék visszahozni a köztudatba. – A régi viseletünk a szomszédos falvakéhoz képest egyszerűbb volt és sötétebb, ezért sem maradt meg olyan erős érzelmi kötődés iránta a helyiekben, mint máshol. Hollókőnek viszont éppen a népviselet az egyik legizgalmasabb sajátossága, amit nemcsak az idősebbek öltenek magukra az ünnepeken, hanem a fiatalok is. *„Mi is hasonlóképpen szeretnénk a felelevenített helyi viseletben fogadni a Kalondára érkező vendégeket, illetve akkor is felölteni, ha mi megyünk másokhoz vendégségbe.”* [...] A támogatásból mindkét falu 30 viseletet varrathat, amelyek korabeli fotók és dokumentumok alapján készülnek el. [...] *„Ragaszkodtunk hozzá, hogy az egykori szabásvonalak megmaradjanak, ezért Hahnéné Duray Éva néprajzgyűjtő segítségével kutattuk fel, pontosan hogyan festett az eredeti viselet.”* [...] (Magyar7 2021. okt. 22.)